

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: יעקב ג'אק	שם משפחה: גולדשטיין
-----------------------	------------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם נעורים:	בלועזית Goldstein	שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: גולדשטיין
תאריך לידה: 5.6.1934	מין: ז / נ	שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: יעקב ג'אק
ארץ לידה: צרפת	בלועזית Paris	מקום לידה (ישוב, מחוז): פאריז רובע 12
שם פרטי ושם נעורים של האם: פרידה רוזנוסר		שם פרטי של האב: משה מרדכי
שם נעורים של האישה:		שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):
ארץ המגורים: צרפת	בלועזית Paris	מגורים קבוע לפני המלחמה: פאריז
חבר בארגון או בתנועה:	מקצוע לפני המלחמה:	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): כפרים בצרפת		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
תאריך השחרור:	מקום השחרור: דרום צרפת	
לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? סנטואן		האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?
שם האנייה (אם עלה בדרך הים):	שנת עליה: 1971	מקומות/מחנות בדרך לארץ:

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון אבי, משה מרדכי, נולד בקראקוב ושירת בצבא הפולני כקצין זוטר. כשפוש וצקי עלה לשלטון אבי הבין שזה לא טוב ליהודים, הוציא פספורט ועבר לגרמניה ומשם לצרפת כדי להמשיך לארה"ב. בדרך הוא פגש את אמי, פרידה. היתה לי אחות, מדלן, שמתגוררת היום בפריז.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

במלחמה, כשהייתי בן 6, נטפלו אלי כי הייתי יהודי, זרקו עלי דברים, לא נתנו לי להיכנס למקומות, הוציאו אותי מביה"ס. לא יכולנו לקבל טיפול שיניים וכשהיינו חולים לא נתנו לנו להיכנס לבי"ח. כשהיינו בתור לאוכל זרקו אותנו מהתור. קראו לי יהודי מלוכלך. לבסוף ברחנו כל המשפחה עם חבר של אבא שלי. אמי לא רצתה לעזוב את הבית כי היו לה מאגרי אוכל בקירות. כשהייתי בן 7 התחבאנו בכנסייה בה עבדנו וכך לא הסגירו אותנו. עשינו כל דבר כדי להשיג אוכל- כל הזמן. רוב הזמן הסתתרנו בחוות, היינו רצים ומתחבאים בין שדה אחד לשדה אחר. אמי הייתה אז בהיריון, ובאחת הפעמים הפשיסטים שנכנסו, התנפלו על הכל, עשו בלגאן והפילו את אמי על הרצפה והיא הפילה את התינוק. הוא היה צריך להיות האח שלי. אני זוכר שהיו לי שלייקס ואחרי כמה חודשים שלא ידעתי איפה שמתי אותם הייתה לי הזדמנות יום אחד להתקלח וכשהורדתי את הבגדים ראיתי שהשלייקס היו מתחת לחולצה שלי ואפילו לא שמתי לב. פעם אחת השומר, שהיו לו מגיני ידיים מברזל התקרב אלי, אם הוא היה מרביץ למישהו עם הידיים שלו הוא היה ישר מת. אני בעזרת חוש ההומור שלי התחלתי להתבדח איתו, הוא לא האמין וקרא לי משוגע. ככה הצלחתי להתחמק ולהינצל.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

כשהמלחמה הסתיימה הייתי בן 11, חזרנו למקום מגורינו, אך בדירה כבר גרו אנשים אחרים שהגיעו מאיטליה, שהיו בברית עם הגרמנים. אבא לא יכול היה לקבל בחזרה את הדירה ונכנסנו לדירה ריקה אחרת בבניין. אבי הרכיב לאט לאט את הבית- כלי בישול, מיטות, הכל. לא היה כסף וללא כסף היה קשה להתקיים ולקנות את מה שלא היה. התחלתי ללמוד בבי"ס עממי ותיכון ובהמשך למדתי הנדסת חשמל בבניית סכרים. לא כל כך אהבתי את זה, הפסקתי את הלימודים ועברתי לעסוק בפיזיותרפיה. בצרפת הכרתי את אשתי הראשונה ב- 26.02.1959 ונולד לנו בן – מיכאל.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

ב-1971 עליתי לארץ. הגעתי למרכז קליטה בקטמון ומשם עברתי לבית הכרם, שם אני גר עד היום. ב-1976 הכרתי את אשתי השנייה.

ראיון: ציפי וגשל
ירושלים. דצמבר 2009

עירכה: קרן אלמוג